

Сергій Мисько

МИГІЇВСЬКИЙ МЕТЕОРИТ

Аннотація

«Мигіївський метеорит» — новелла про життя-буття подружжя Мамаїв. Євген і Євгенія — самодостатні особистості з креативним баченням реальності. Ці двоє до нестями закохані, але з роками їхній шлюб набув нових і досить-таки несподіваних подробиць...

А метеорит і справді був...

Метеорит Мигії (Migei, Mighei, Migheja) — кам'яний, вуглецевий хондрит вагою 7 кг 948 грамів.

Падіння метеориту відбулося 6 червня (21 червня за новим стилем) 1889 року поблизу села Мигія Первомайського району Миколаївської області о 20 годині 30 хвилин. При досконалому вивченні метеориту Мигії було виділено новий тип метеоритної речовини, що отримала назву СМ хондритів.

Мигія — це справжня гірська країна серед незорих степів, немов Маленька Швейцарія. Мабуть більш ніде немає такої великої кількості скелястих островів посеред Південного Бугу, річкових порогів, багатой флори та фауни. На Мигійських порогах проводяться міжнародні змагання з плавання на байдарках та рафтах, адже байдарочна траса займає 2-ге місце в Україні по складності спливу.

Сергій Мисько

Мигіївський метеорит

2020 рік (130 років від дня падіння поблизу села
Мигія)

*Будь-який збіг з реальними подіями, людьми,
населеними пунктами, тощо... майже
випадковий*

Розділ 1

Душа в душу

* * *

Корова почухала задньою правою, роздуде молоком, драглисте вим'я і діловито заявила:

— Туди дороги немає. Вірніше, її не існує взагалі. А вам навіщо?

Від почутого й побаченого очі Євгена округлилися до непристойних розмірів. Тепер ці дзеркала душі, вискочивши на лоба, скоріше нагадували білі порцелянові блюдечка з чорними масними плямами розширених зіниць по центру.

— Я, Зойка... Зойка Білокопитова. Між

іншим, у тебе виразні очі, — продовжувала тварина, висолоплюючи язика. — Давай відразу на ти. У нас тут все по-свойськи.

Білокопитова все ж соромилася в присутності незнайомця відганяти немитим хвостом зграї надоїдливих мух, що обліпили її з усіх боків і лізли, куди їх не просять.

Про всяк випадок Євген зробив крок назад. В голові крутилися неймовірні варіанти пояснень: «Мабуть теща намовила за мої солоні жарти. Чи й того гірше... Пристріт. Конкуренти по бізнесу таки підсипали у каву якоїсь гидоти. Як кажуть старі люди: правдива мана — здоровому глузду хана. Чи, може, нарешті фортуноло, і я...».

— Чого замовк? А в тебе яка назва?

Вона не втрималася, мабуть їй нестерпно свербіло. Врешті-решт кілька разів війнула розкішним хвостом з рудими китицями бруду, здійнявши в повітря сіро-зелену хмару. Євгеній рефлекторно почав відмахуватися від комах, але даремно. Літаючу безліч не цікавила його персона. Ескадрилья, хаотично покружлявши в повітрі, знову обсіла Зойку.

* * *

Подружжя Мамаїв поверталосся до рідної Мигії, опісля вдалого м'ясного торгу на обласному

базарі. Євген і Євгенія: класичні селяни на земельних паях. Як і всі, так звані дрібні одноосібники, обробляли наділи за принципово прозорою схемою. Ця категорія землевласників зазвичай орендувала всю необхідну техніку у більш заможних фермерів.

Окрім означеного виду діяльності, і, аби забезпечити себе від фінансової кризи на неврожайні роки, займалася ще й сяким-таким допоміжним бізнесом. Іноді робили вилазки за свіжиною. Тобто на день-другий ставали «м'ясниками». Так віднедавна називають приватних заготівельників великої рогатої худоби і свинопоголів'я у населення району. Здійснювали забій, обвал, формування роздільних шматків для реалізації в мережі оптової і роздрібної торгівлі.

* * *

Добру половину дороги вони провели за емоційним з'ясуванням, хто з них винен в тому, що хтось винен. Скоріше ця обставина віднедавна стала невід'ємною складовою їхнього сімейного союзу. Мамаї воліли виказувати одне одному все, що лежить на душі, особливо не переймаючись реакцією у відповідь. Часто-густо такі емоційні перепалки закінчувалися великими сварками. Навіть бійками, а на завершення зазвичай палкими

обіймами сексу примирення. Словом, все, як у нормальній, цивілізованій, сучасній родині. Трішки притомившись від емоційних перепалок, взяли тайм-аут для відновлення.

Ближче до перехрестя головної і другорядної доріг, Євген вимкнув магнітно-імпульсний прискорювач коліс. Двигун почав працювати у звичному режимі. Тепер з вихлопної труби вилітали ледь помітні сіруваті клубочки відпрацьованого біо-палива. Залишилося повернути вправо, аби подолати ще з десяток кілометрів до рідної Мигії, який знаменувався абсолютно непридатним для автомобільних коліс покриттям, але вів прямісінько до воріт обійстя Мамаїв. Легше й швидше цю відстань пройти на своїх двох, насолоджуючись мальовничими краєвидами, аніж гойдатися в стані контузій на сидінні автівки.

Євгенія, аби дозволити чоловіку зосередитись на кермуванні, продовжувала нервово клацати мобільним. Як то ще кажуть сиділа в «Вконтакті». Китайське диво видало черговий глюк, обірвавши змістовну переписку з кумою Людасею. В запалі, вконтактерша кинула телефон на заднє сидіння. Кілька хвилин сиділа в очікуванні, розглядаючи манікюр. Заглянула в дзеркало заднього виду. Незадоволена своїм відображенням, розплела коси. Знову глянула на себе оновлену. Облизуючи губи, задоволено хмикнула. Потім плеснула в долоні і

дістала з сумки півлітрову пластикову пляшку. Зросила її вмістом руки, шию, зону декольте, а ще трішки під спідницю. В захваті від запаху, закрила повіки. Насолодившись хвилиною задоволення, томно глянула на коханого, посміхнулася і з новими натхненням почала свій оригінальний спіч.

— Якого дурного ти повернув на цю роздовбану, забуту здоровим глуздом дорогу? Сюдою вже з весни ніхто не їздить. Чого мовчиш? Знає кіт, чиє сало з'їв, тому й мовчить. — Євгенія тицьнула пальцем у годинник на щитку приборів. — Дев'ятнадцять сорок п'ять. Вечоріє. Півгодини мовчали, мов чужі. А ми ж любимо одне одного до нестями. Забув? Я нагадаю!

— Затишшя скінчилося... Сюдою набагато ближче. Хоча й дорога не дуже. Втомився я від пустого базікання. Охолонь. Протрусись на вибоїнах.

— Ой-й... Он, як! Хвате вдавати розумника.

— Не буди лихо поки тихо. Напахтіла якоюсь гидотою. Розкуйовдила патли. Відьма.

— О боже какой мушціна! Вуса пригладь. Стирчать мов у зграї тарганів. Хоч би приймач полагодив. Ні музики в машині, ні хазяїна. Тільки, ось, голомозий космонавтик вхопився за кермо і вдає з себе казна-що. Ти не бачиш хто поряд з тобою? Пелена перед очима? Це я! Твоя кохана дружина Євгенія!

— Бачу, не репетуй, — намагаючись вдавати спокій, відповів Євгеній, але вуса все ж пригладив. — Щоб ти була... в курсі. Я контролював показники приладів. Підсилювач треба відрегулювати. Впорскування палива обмежити. На сотню має бути рівно літр палива. Наразі більше на сто грамів.

— Мені це ні про що не говорить. Не репетуй? Їхали по платній трасі. Це не дешева розвага.

— Ні, ну ти чуєш? За годину пролетіли двісті кілометрів, а їй байдуже. Гривня за кілометр без посту ДАІ — це дорого?

— Хвiate. Не бубни... По звичайній, з штрафами і зупинкою на контрольних пунктах за твої винаходи майже те саме.

— А швидкість? — гордовито кинув Євген. — Виграш у швидкості. На платних дорогах запобіжні чіпи дезактивуються.

— А, якби, не дай боже, якесь лихо на дорозі? Євген зробив вигляд ніби не чує нарікань.

— У мене не відмовчишся. Хвiate мені вчорашнього. Тут треба в діло зранку, а воно ввечері наковталося з кумом градусів. Хай все пропадом, аби мені було добре. Дві телячі і три свинячі туші! Не туші, а чисте здоров'я. Лець коту під хвіст не викинули.

Євген вибрав момент, коли машина виїхала на більш-менш «притомну» ділянку, і випалив:

— Ні, ну ти таке бачила? Ні з того, ні з сього, без явної причини... В твою голову розум вже давненько не навідувався. То мовчиш, то репетуєш, як з гарячки.

— Хвiate. В мене шок! Тупо й дупо по самі вуха... Навіть для космонавта самоука. Тишком-нишком взяв свою Євгеночку на експеримент. Летіли на швидкості двісті на таратайці з причепом. Ти в своєму розумі? Я, що піддослідна тваринка?

— Все під контролем. Не влязь у крайнощі. Моя «Славута» дасть фору фірмовим нафаршированим всюдиходам. В разі нештатної ситуації спрацюють катапульти, і ми не твердо впадемо метрів за десять від місця аварії.

— Ти хотів мене ще й катапультиувати? Кидати об землю коханою дружиною? А якщо поряд дроти на стовпах під напругою? — Євгенія, від хвилювання, плеснула в долоні.

— Швидкість? А сто — безпечно? Чи вісімдесят? Євгеночко, люба, можна потрапити в халепу й на своїх двох. Тут вже, як крива долі занесе. З катапультию трішки переборщив. Жартую, звісно. Вистачить гравітаційного нейтралізатора. З цим девайсом шанс потрапляння в аварійні ситуації дорівнює нулю.

— Хвiate... Знову жарти?

— Час від часу треба, але цього разу чесно.

Скоро на моїй Славуті кружлятимемо навколоземною орбітою.

— Попереджуй заздалегідь, коли надумаєш кружляти. Але не зараз.

— Ні... Приблизно за місяць. Та скоро, щоб ти знала, за якихось років сім-вісім, злітати на Місяць чи на Марс буде простіше ніж з'їздити в місто м'ясом торгувати. Годин десять дороги — і ти на Місяці: стоїш на місцевому базарі, правиш свою ціну. Вже розробляється програма комерційних маршрутів загального користування: Земля(Україна) — Місяць(Україна) — Марс(Україна). Україна має свої території не тільки на Землі.

Євгенія терпляче слухала повчання чоловіка. Ця жінка не звикла дарувати закиди в її сторону на привід розумових здібностей.

— Маєш мене за ідіотку? Я шкільну програму засвоїла на відмінно. І на яких планетах є Україна знаю! На Марс? Хай спочатку на Землі дороги нормальні зроблять. Ти ж знаєш. Я..., — Євгенія, аби втамувати хвилювання і не перевести розмову в традиційне з'ясування стосунків з рукоприкладством, зробила паузу, аби підібрати потрібні слова. Чоловік за кермом, стан дороги поза коментарями. Це треба враховувати. — Я за тобою і у вогонь, і в воду. Хоч до раю чи до пекла. Аби з тобою. Але попри це, ти телепень! Невиправний

дурисвіт! Винахідник самоук! І... Досить і цього.

— Хай так. Кому написано вище покинутий цей світ раніше відведеного, нічим не відкупиться. Швидкість тут ні до чого.

— Слушна думка... Це твій коник. Повчати. Ти ж гуру! Просвіти мене, темну конячку. Я буду слухати, відкривши рота.

— Та ці дороги, скоро взагалі стануть зайвими. — Євген захопився, але уважно спостерігав за вибоїнами, що підступно стелилися під колеса. — Може тому їх і не ремонтують. Так! Колесо — це гальмо цивілізації. Воно припинило нормальний еволюційний розвиток. Затримало потрібні винаходи на добрих пару-трійку тисяч років.

— Я б тебе зараз катапультувала заради приколу..., — Євгенія вдала ніби натискає першу гіршу кнопку на щитку приборів.

— Чепурненька й вродлива відьмочка. — Євген обережно прибрав її руку. — Люба моя, ти мабуть забула запах хазяїна? Показати ху із ху? Зараз висаджу з машини — і будеш бігти поряд, згадуючи, по чім Савка дьоготь продає.

У відповідь Євген почув слова пісні.

— Ще й на бороді ямка. А я люблю Євгенка, сорочка вишиванка.

— Давно ти не співала. Згоден, але на броді ямка — брехня. Ні... Мабуть висаджу. Будеш бігти,

співати і гав по посадках розганяти.

— Знайшов зачіпку. Стулися. Значить, ямка — брехня, а інше — не викликає сумнівів? Дурисвіт. Я ж кажу, ось тобі. — Вона скрутила коханому дві дулі. Їй здалося цього замало. На додачу вона показала ще й язика. — Мені зараз добре. Душа співає!

— Співай, але подумки. Чи пошепки. Це вже схоже на дурдом на колесах. Чесне слово висаджу. Ще й дулі мені показує.

— Балакаємо душа в душу. Висадить він. Дивись, щоб я тебе не висадила. Хазяїн, — Євгенія зробила неоднозначний їдкий наголос на останньому складі. Раптом вона повернула голову в бік. — Ого-го! Ти диви, Євгенчику, що твориться! Вихор щойно рвонув. — Такий порив, ледь дерева не потрошив. Пилюку підняв до неба...

Ніяких різких поривів вітру він не встиг помітити. Перемкнув на нижчу передачу і з'їхав на узбіччя, бо більш-менш нормальна дорога закінчилася. Попереду тільки напрямок, означений щербатими вибоїнами і горбиками.

— Ти збочена особа... Їй хоч кіл на голові теши, а вона казатиме: дощ іде.

— Солоденький, як у воду дивишся... Тепер ще й дощик почав накрапати.

Лобове скло вкрилося маленькими мокрими цяточками. У відповідь Євген ввімкнув двірники,

втомлено позіхнув і неохоче кинув:

— Дурний гонор на твоїй голові дах рве. Треба міцніше прибити, бо ненароком і мене зачепить...

— А якщо метеорит? — Ці слова, мимоволі, напросилися на язика. Євгенія навіть сама здивувалася від доволі несподіваного питання. — Сам учора мене лякав своїми історіями про космос.

— Тебе налякаєш. Сама в чорта душу виторгуєш.

— Ой, не треба мене провокувати... Хвiate. Не я придумала, що таке буває перед падінням метеориту. Падало ж колись біля села каміння з космосу. Так, космонавте? Ще й на твого прадіда Купріяна. Казкар ще той був, царство йому небесне.

— Хто б казав. Ти, ще та провокаторша. Мені повчитися.

— Хто всрався? Невістка. Так і це. Довго думав?

— Не збивай з пантелику. Я про метеорит не закінчив. Так от... Про це навіть школярі знають. На всю планету Земля тільки два таких унікальних метеорити. Один з них впав на території України, біля нашої Добролюбівки.

— Досить подробиць. Космос — не мій коник. — На черговій вибоїні Євгенія емоційно ляснула себе по ляшкам. — А-а, ти навмисне звернув на цю дорогу. Ну ти й... космонавт.

Сподіваєшся на диво?

— Можливо. До речі! Нагадую для особливо обдарованих. Сьогодні двадцять перше червня. Рівно сто двадцять п'ять років, як на голову моєму прадіду Купріяну, царство йому небесне, впала планета. Він тутечки садив баштан по балках.

— Мрієш, аби й тебе торохнуло по голові, — випалила Євгенія, поправляючи неслухняні руді пасма, розхвильовані безперервними гойданням на «хворій» дорозі.

— Два рази в одне місце? Малоймовірно. Як би ж то... — Євген кинув погляд на дружину. Та зосереджено вдивлялася в краєвид за вікном. — Агов! Вже й галюни ловиш від нових парфумів. Де таку гидоту колотять? Схоже на протравку від колорадського. Збери, нарешті, свої патли у хвіст чи що... На відьму схожа.

— Хто б казав. У тебе в роду всі відьми і відьмаки. Воно у вас спадкове. Не треба й планети. Не від світу цього — це норма. А волосся хай живе вільно й спокійно...

— Тільки не зиркай на мене так своїми зеленими очиськами. Забула? Я за кермом.

— Наразі це тебе й рятує.

— Щось дійсно парко стало, — Євген відкрив бокове вікно. — Відкрий і ти своє, а то, як жук зараз впаду і буду ногами дригати від твоїх пахощів.

— Не дригайся. Що ти розумієш в парфумерії, селюче? Французька брендова рецептура. Виготовлено в Китаї.

— Ясно. Сколотини.

— Зауважу — без використання спирту. На водяній основі. Щоправда термін придатності тільки півроку, — виправдалася Євгенія, поволі обертаючи ручку на дверцятах.

— Ще й зіпсоване мабуть.

— Ні, — Євгенія уважно розглянула етикетку. — Ще цілий місяць... Хвiate мене лякати. Люди ж цей запах здалеку возять. Поки всі розтаможки пройде. Ціна знаєш яка. Якби ще й у Франції зроблено, то... Та зараз Китай замовлення від НАСА приймає. Мав би знати, космонавте.

Євген подумки смачно вилаявся, про всяк випадок знову пригладив вуса і сплюнув з пересердя у відчинене віконце. Євгенія, розчепіреними пальцями, похапцем розкуйовдила довгі кучеряві пасма рудого волосся. Від цього зачіска тільки набула бонусів. Вона знала, що такою, природно неохайною подобається своєму чоловіку, тому зробила це навмисне. Євгенія не дивилася в очі Євгену. Жінка зробила вигляд ніби зосереджено видивляється не краєвиди за вікном, бо намагалася уникати його погляду в моменти нервового збудження. Від його бісиків вона відчувала, як по її безвольному тілу починають

бігати безлічі мурах-лоскотунів.

— Бачиш, як у людей сонях гарно піднявся. Росте, мов з води. А наш сидить...

— Ти мені зуби не замовляй. Чуєш? І мій космос своєю рівною звивиною не чіпай. НАСА знає, що робить.

Євгенія скоса поглянула на Євгена. Даремні сподівання. Він зосередився на дорозі, всім своїм видом демонструючи стійкість до зваблень своєї розпатлої супутниці.

— Правда пузо коле? Твоє НАСА нас туманить, як сонце кротів. А ти віриш.

Емоції миттєво змінювали одна одну. Євгенія задоволено хіхікнула: нарешті вдалося підібрати потрібні слова і вдало зліпити їх до купи, аби достойно зачепити свого любчика. Далі вона продовжила, підігриваючи ситуацію:

— Аби ти знав, деякі пані з нашого села, навіть кредити брали, щоб одягнутися і пахтіти цивілізовано. Он Галка Підтоптана цілу літру купила. На все своє кодло. Це вона мені адресу регіонального менеджера підкинула.

— Тепер всі смердітимуть однаково. А з приводу кредиту... Це натяк чи я помиляюсь?

Машину почало трясти і гойдати із сторони в сторону. Вони виїхали на фінішну пряму. Ця ділянка дороги ніколи «не бачила» асфальтового покриття. Євгену іноді доводилося часто

гальмувати, різко вивертаючи кермо.

— Хвiate. Неоковирна дурість. Маєш свою жінку за лохушку? Ми з подружками через «Вконтакті» домовилися купити на всю групу «Мода-да». Треба зняти цей клятий...

Євгенія швидкими вправними рухами розстібнула чорний бюстгальтер, а ще за мить він лежав на задньому сидінні поверх мобілки.

Полегшено зітхнула, поправивши білу футболку з рожевим сердечком поверх напису «Love»:

— Аж дихати легше стало. Ніби хомути з шиї скинула.

— Чи це я втомився, чи я не розумію. Минуло вже двадцять хвилин. А ми й досі товчемося на цій дорозі. Їдемо, їдемо... Ні кінця, ні краю. Здається мені, що до твоїх теревенів навіть час прислухається. Хоча краєвиди тут ніби з картини. Краса...

— Я теж помітила. Не дивно, бо повзеш, мов черепаха. На спідометрі стрілка і двадцяти кілометрів не доганяє. Час прислухається? Не дивно. Наші бесіди можна записувати і по радіо крутити.

Тепер її ще доволі гарні й пружні перси колихалися в такт нерівностям, що стелилися під колеса авто. Натільний хрестик на золотому ланцюжку раз по раз перестрибував то на ліву, то

праву сторону глибокого декольте. А на повороті з розгону шубовснув у, на мить розширену, щілину між розхвильованих пишних округлостей.

Хрестик дошкульно муляв ніжну плоть. Євгенія смикнула за ланцюжок, аби дістати надокучливого бранця. Застібка розірвалася. Вона навіть скривилася від болю. Ланцюжок якимось чином обкрутився навколо правого соска. А нові й нові колихання машини тільки додавали неприємностей. Євгенія то вигинала спину, то підскакувала на сидінні.

— Що? Стаєш дибки, мов коби..., — Євген не встиг завершити фразу. Машину кинуло вбік. Він ледве не прикусив язика.

— Ото, щоб не взивав мене. Пригальмує трішки. Дістану хрестика з пазухи, а то ще відірву сосок.

— В тебе їх два. Одним більше, одним менше.

— Хвiate. Зупиняй, садисте... А то ще й трусики зніму. Будеш знати.

— Налякала козака голою... А якщо я свої зніму.

— Не зараз, любчику. Терпи. Хі-іхі...

Чоловік зупинив машину. Євгенія не примусила себе довго чекати. Тепер хрестик висів поверх футболки, якраз на рожевому серці.

— Знову застібка на ланцюжку розійшлася. Гайда.

— Ти з мене всі соки вип'єш своєю модою, — відповів Євген, натискаючи педаль акселератора.

— Не стартуй, мов ракета. А я не втямила. Твоя жінка схожа на кобилу? Я, не побоюся цього слова, займаюся фітнесом, гарно пахну, вдягаюся по модних журналах. А волосся. Я тебе втоплю у ньому, і ніхто, окрім мене, не знайде. Після всього, я, кобила? Та такої фігури, як у мене, ще пошукати.

— Заспокойся. Звісно, що не кобила... Вирвалося. Але розкидати свої цицьки по машині не варто.

— Ой, а хто мене тут бачить? Спробуй сам цілісінький день проходити з цією портупеею і двома кобурами на грудях.

— Я бачу! Це мене відволікає від керма. Придумає щось, хоч стій, хоч падай. Хоча, ні. Правильніше: і на голову не натягнеш.

— Хвiate, кажу... Відволікайся акуратніше, а не то начеплю кобури на твою розумну голову. Тільки її треба здути на два-три розміри. І по самі вуха натягну.

— Сказонула... Як не приший кобилі хвіст. Дивись, що я тобі щось не натягнув.

— Хвiate... Завівся, як будильник. Краще слухай, — зауважила Євгенія на черговому гальмуванні. — Обережно! Рідну жінку везеш. Мені стограмова пляшка обійшлася в якихось п'ятсот гривень. А чим мені ще запах тельбухів

перебивати? Чого витріщився? Все, тепер боюся. Одним словом... Визнаю. Ти хазяїн. Тільки на велику... величезну на букву Ху, — ще уїдливі повторила Олена.

— Затям! Та пахтися, чим хочеш, а село нічим не заглушиш. Село — це модно. Слухай, що тобі каже хазяїн. Хазяїн! — повторив Євген. — О! Дощик закінчився.

— Вимкни двірники! Дурне, як сало без хліба. Називай себе хоч папою римським. Хвате носа задирати. Це ти у космонавти мітиш. А я жінка земна. Люблю щось більш-менш зрозуміле.

— Жменько, не ставай в позу. Досить мені нерви причісувати. От навмисне не вимкну. Хай тобі нерви потріпають. Тільки й чуєш всю дорогу, оце: хвате, хвате... Для чого тоді й на білому світі жити? Крутишся без просвітлої години. Клопоту під зав'язку. Єдина втіха лишилася: ти без одягу та ще випити іноді з кумом по чарці на коня. Душевно, без головомийки і цього тупого «хвате».

Попереду виднівся вказівник населеного пункту «Щастячко». А ще височенні стовпи високовольтної лінії.

— Без одягу... Який не який, а комплімент.

— Вмовила. — Євген вимкнув двірники.

— Вже он і Щастячко на горизонті. Стовпи високовольтки... Дорога слизька, не напорись на «Щастячко». — Раптом вона перелякано

затараторила:

— Я, що казала. Диви, знову рвонуло! Запилило... Боже, хоч би дроти не пообривало. Зі стовпів. А-а-а!!! Гіляка на нас летить! Євгене! — відчеканила останні слова Євгенія, тикаючи руками у лобове скло поперед очі чоловіка.

— Бач-ч..., — тільки й встиг прошипіти Євген.

Він крутнув руля і загальмував. Синій «Славута» з міні-причепом, зробивши неймовірний розворот, з'їхав на узбіччя, підім'явши зламані гілки акації. Добре, що все обійшлося без травм. Євгенія заплющила очі, обома руками вхопившись за Євгена. Він розчепив руки дружини, поплескав її по щоках. Лише пересвідчившись, що все в порядку, зняв пасок безпеки з себе, а потім з неї.

— Скільки тобі було казано. Не пизди під руку!!! — Євген горлопанів на вухо дружині, вже не стримуючи емоцій. — Якщо пробили ската, я тебе впряжу поперед машини і буду підганяти, аби нарешті згадала по чім сьогодні Савка дьоготь продавав.

Ошелешена Євгенія деякий час сиділа мовчки. Показовий момент. Стулені коліна, невинні кліпання повіками. Неприховані свідчення шокового стану...

Євген вийшов з машини. Від побаченого щосили вдарив кулаком по капоту. Добре, що метал

був старого прокату. Витримав. Інакше була б добряча заглибина. Притулившись до лобового скла, показав Євгенії дві дулі.

— Пробили відразу два скати. Передні! Два! — Притулившись до лобового скла, показав Євгенії дві дулі. — А запаска лишень одна! — цю репліку Євген підкріпив більш змістовним жестом: праву руку зі стиснутим кулаком зігнув у лікті, а ліву наклав на плече.

На Євгенію ці погрози подіяли, як стимул вийти з машини. Вона трішки оговталася від шокового стану і навмисне не спішила поправити піддиркану від безперервного вовтузіння на сидінні, зелену спідничку, демонструючи свої ще доволі стрункі й гарні ніжки. А ще нові трусики, які вона сьогодні купила потайки, втридорога у фірмовому бутику.

— Доводиш до гріха. Матюкнувся... Матюк з язика — впустив чорта у світ...

— Та чого його ото парка парити, — улесливо перебила його Євгенія. — Нічого не вдієш. До кума Булави зганяй по молодецьки. Рукою подати, а то може й ближче, якщо чимось іншим подавати. Правда, Євгенчику?

Євген якраз присів біля машини і оглядав пробиті скати.

— Ах ти безсоромна. — Він спочатку не повірив своїм очам. — Вже й труси не вдягаєш?

Таки скисла на кисляк... А ну повернись. Такими шворками тільки лантухи зав'язувати.

— Дурило, провінційне. Що ти знаєш. Це бренд... — вона була втішена. Їй вдалося змінити тему і заспокоїти чоловіка. — Це ж мій сюрприз тобі. Вірніше мав бути. А-а-а! Ти... Ти, для рідної жінки півсвині зажалів? За комплект модних трусиків. Тим більш, що зараз рік синього коня.

— Ні, з трусами — це фінт вухами. Ну, хто їх бачить? Тільки ти коли вдягаєш, та я іноді коли знімаю... Чого ж ти їх всі відразу не натягнула? Тепліше буде вночі.

— Недарма мені консультант Віолета із «Круговерть» порадила цей колір. Ну це той бутик, де я брала трусики. — Євгенія спробувала надати новині невимушеності, закусивши нижню губу. — Буцімто чоловіки божеволіють від синього фасону. Мабуть вона мала рацію. Чи досвід...

— Консультант Віолета? Точно! Як ми забули про рік коня... Це ж треба. Та мені якось фіолетово до цих східних календарів. А я все думаю, що це дебет з кредитом не стикуються.

— Ні, не фіолетового. Синього.

— Правильно. Вуздечка на твоє причинне місце. Синя для рудої божевільної кобили... Все ж треба було тебе висадити і впрягти машиною аби питала у кожного стовпа по чім Савка дьоготь продає.

— А сам? Знову накупляв книжок про літаючі тарілки. Мало тобі Інтернету. Мариш чкурнути у космос на своєму тюнінгованому драндулеті, зустріти симпатну інопланетяночку і катати її на рулі? — Євгенія нагнулася і полізла на задне сидіння по мобілку.

— Та я вже зустрів одну. Ось вона. — Євген злегенька плеснув її по сідницях. — А куди зібралася дзвонити, голозада? — Телефон твій — тю-тю. Навіть техніка тебе не терпить. А мій ти вдома забула. Казав же вранці. Не забудь мій телефон.

Вони вже забули і про скати, і про інше, захопившись черговим з'ясуванням стосунків. Такі дивні перипетії останнім часом траплялися з ними повсякчас, відтоді, як вони змінили своє ставлення до усталених статутів сільської родини. Але єдиним виправданням цим скандальчикам, не зважаючи на емоційні змагання в дотепності, було справжнє почуття — кохання. Тільки воно давало змогу продовжувати цю дивну гру люблячих сердець

Євген спробував сам поправити задерту спідницю, але навпаки тільки дужче оголив жінчині принади. Йому відкрилися більш відвертіші подробиці.

— Коли ти встигла ще й з цим? Де твої завитки «кукурудзяних рилець»? Це вперше ти так кардинально змінила зачіску. Було-було, але

такого... Блищить, мов нова пательня! Треба було ще й часником натерти для поліровки.

— Сьогодні вранці було натхнення. Спочатку манікюрними ножицями. Вийшло якось кострубато. Довелося позичити в тебе одноразову бритву. — Євгенія вилізла з машини. Помітивши неоднозначний погляд Євгена, швидкими рухами поправила спідницю.

— У нас не всі дома й хата без вікон і дверей. Попереджувати треба... Заздалегідь. І взагалі... У тебе, що своїх катма?

— Уявляєш, буває. Твоя, до речі, гостріша...

— Ти хоч викинула її потім?

— Ой, не роби з цього проблему.

— Тобто, я міг нею вранці поголитися?

— Чи я тобі чужа? Що тут такого? Скільки я там збрила, — взявши руки в боки, випалила Євгенія. — Вважай це жартом. До речі, телефон знову працює. Мабуть перебісився. — Вона натискала правим вказівним на екран.

— Дійсно, що тут такого. Це не твоя провина. Ти такою родилась. Я перевірю. Якщо не жарт... Начувайся.

Євгенія показала чоловіку язика і продовжила клацати мобільним.

— Зараз же подзвони до моєї тещі... Хоч вона й каже іноді в мою сторону: «До нашого берега припливе, як не послід, то тріска», я її люблю і

називаю мамою. Хай Оксанка сьогодні заночує у нашої мамки Марії.

— А я куди дзвоню? — Євгенія ледве встигла попередити матір про затримку. Телефон знову відмовився працювати. — Встигла.

— Бачу ти крутиш мене на новий телефон. Інакше ці фокуси не назвеш. І мій забула, і своєму в'язи скрутила.

— Ні, ти невиправний бовдур. Чуєш, що кажеш? Забула мій телефон. А в самого, що руки-дрюки, мозок-смалець? Добре проїдемо й це на задній швидкості.

— Наразі не про це. Якщо пам'ятаєш, ми посеред степу з пробитими скатами. Ти мене зовсім затуркала своїми приколами. Вмієш... — Євгеній озирнувся довкола: жодного поруху. Повний штиль. — Тобі залишилося тільки одне. Не гаємо часу. Догола роздягайся та на задньому сидінні вкладайся. Налаштовуйся на ніч кохання. А я по лісосмугам піду...

— Сама ночуватиму? — хіхікнула Євгенія.

— З півгодинки поночуй сама. А я тим часом вполюю голіруч нам дичини для романтики. Зараз фазан іде. Вечеря просто неба. Запечемо м'яся в чорноземі. У мене пляшечка шмурдячку є в багажнику, — ледь стримуючи сміх, Євген анонсував програму на вечір.

Євгенія швидким рухом ще раз поправила

спідницю.

— Ти діло кажи. Всю дорогу їхав зі стуленим ротом, мов німиці наївся. Аж тут прорвало. Дотепник. Легкий на підйом до пустощів. Ти я бачу теж зі своєю головою на ви. Вмикай нарешті мужика. Вже хвилин десять базікаємо про сивих кобил. Хто ж тут хто? Ну ж бо. Тільки не телися довго, бо вже вечір збирається.

Євген почухав потилицю. Чоловік вже забув про скати... У нього вже крутилася думка про «заночувати в степу просто неба». Але переміг здоровий глузд. Проблема ж бо не зникне на ранок. А як дощ чи знову вітер підніметься.

— Чесно кажучи, з тобою ввімкнеш не тільки задню вперед. Будеш і бокову шукати, і, що головне — знайдеш в кінці-кінців.

— Кінці-кінців, — передражнила його Євгенія.

— Коротше... сідай нишком в машину. Я одна нога тут, інша там. Дякувати у кума Булави хата скраю.

— Скраю, тому добро й лихо першим стрічає, — вставила Євгенія.

— Маєш рацію. Тому й позичить. Куди в біса дінеться.

— Як скажеш, любчику. Буду чекати на тебе, в чому мати народила. — Євгенія задерла футболку і погойдала персами. Вона це зробила скоріше, аби

їй було зручніше дістати натільного хрестика, що намуляв, знову потрапивши у полон поміж груди.

— Агов, тобі лікуватися треба від сказу. Краще у ветеринарній клініці.

— Гаємо час. Я не збираюся тут вночі навпомацки витрішки ловити. Любчику. — Вона привела себе до ладу, виставивши бранця поверх футболки.

— Гаразд. Виторг сховай надійніше. Гляди трапляться липкі руки. Засунь в обігрівач. Там надійніше. — Не закінчивши фразу, хвацько рушив з високого старту, згадавши армійські маршкідки з повним комплектом по пересічній місцевості.

Євгенія проводила захопленим поглядом свого коханого. Той біг вздовж високовольтної лінії, періодично озираючись.

«Ич, який. Подумати тільки на Місяці планує м'ясом торгувати. Хоча молодець. Перспективний у мене чоловік. Ну звісно ж поряд з такою, як я, неможливо бути інакшим. Тільки б не чаркувався з кумом на коня. Потім збреше, що його інопланетяни забрали на літаючу тарілку, бо їм третього не вистачало для компанії. А воно ж за кермом, Моє улюблене й ненаглядне... Забула його попередити ще й за скажену корову. Люди подекують не дарма. Точно, мій космонавт такого не мине. Євгенка, мов магнітом тягне до всіляких дурниць. Це, точно! Йй бо, зустрине біля струмка

стару корову... Люди кажуть, що вона останнім часом ще й захрипла, опісля того, як зосліпу хотіла з'їсти їжака. Тепер видає звуки схожі на людську мову. Точно... буде з нею лясати точити поки не смеркне.»

* * *

Опісля того, як найстаріша жителька села Мигії, дев'яносто дев'ятилітня бабця Фанасія, покинула цей світ, відбулося дуже дивна подія. Старенька жила відсторонено у безлюдному місці, за селом на краю урвища балки. Звідти все і всі, як на долоні. Подейкували, що бабця зналася на чаклунстві. Буцімто призначена верховним шабашем керувати погодою в окрузі, але достовірних доказів цьому не було.

Жила собі Фанасія просто, нікому на заваді не ставала. Хоча селянам гріх було скажитися на капризи природи. Все, як по нотах. Сніг та хурделиця аби зима відновила паритет землі. Дощ своєчасно, сонце в міру... Хто наразі перейняв її ремесло ніхто не знав, але погодний раціон і надалі підтримувався в цій місцині належним чином.

Родичі швидко розділили сякий такий спадок. Стару хату продали на буд матеріли, бо ніхто не наважився жити в цьому місці. Земельний пай та ще всілякий мотлох розділили між собою. Ялову стару

корову Зойку забирати ніхто не захотів. Не знайшли іншого варіанту, а ніж вигнати в балки хвору скотину. Кому потрібен зайвий клопіт. Ні на м'яса з неї, ні молока не отримаєш. Спробуй десь подінь кількасот кілограмову напівживу тушу. На скотомогильник везти за тридев'ять земель. А так зайде корівка безвісти, бур'янами, у глухий кут якоїсь балки та й згине своєю смертю без зайвого клопоту. А чупакабри й лиси довершать справу...

Деякий час корова навідувалася до господи. На превеликий жаль не знаходила там своєї дбайливої хазяйки. Протяжно мукнувши, поволі чвалала, назад у хащі балок.

Попри невтішні прогнози, Зойка трішки вбралася в тіло і продовжувала отримувати від життя маленькі коров'ячі задоволення. А віднедавна селом поповзли чутки про незвичайність рогатої. Зойка заговорила людською мовою...

Розділ 2

Щастепровід

* * *

Опісля сімнадцяти років подружнього життя, Мамаї віднайшли нову мотивацію для підтримання відповідної температури стосунків аби вони не

втрачали статусу «палкі».

Євген Мамай і Євгенія Мамай чи не з пуп'янка разом. Дитсадок. Шкільні роки за однією партою. Потім навчання в місцевому сільськогосподарському технікумі. Він освоював механізацію сільського господарства. Вона: плодоовочеve господарювання. Їм обом кортіло швидше покинути рідні обійстя і поринути з головою у вир дорослого життя. Тим більш, що старт вони вже зробили. Перший досвід у спілкуванні статей... Як наслідок, Євгенія завагітніла у сімнадцять.

Одружилися завдяки довідці з жіночої консультації. Ще одна особливість сприяла подальшому консенсусу. Євгенії навіть прізвища не довелося змінювати. Подальша доля була сповнена випробувань, які вони достойно подолали. Отримали середню технічну освіту, одружилися, народили доньку...

Кохали одне одного до нестями. Ніжно, романтично, як кажуть в народі: сюсі-мусі, усю пусі. Це був пік ейфорії. Вони навіть вважали себе щасливими. Так би мовити впіймали свою пташку щастя і тримали в клітці аби любуватися її... неволею. Вічне кохання тривало дванадцять років аж до загрози розлучення.

Подібні взаємини зазвичай вичерпують себе, якщо між людьми залишається якийсь страх

порушити стійку однобоку ідилію. Але зараз їх шлюб набув зовсім інших, так би мовити модернізованих, форм насолоди одне одним. А все завдяки сучасним технологіям, які ненароком увійшли в їхнє буденне життя. Врятував сім'ю комп'ютер і всесвітня мережа інтернет. Перевернутий новими потоками інформації мозок, видає неймовірні варіанти алгоритму нової поведінки. Комп'ютера Мамаї купили близько п'яти років тому для доньки Маринки. Оксанка народилася за рік опісля придбання техніки.

Це були вже зовсім інші люди. Розкуті, комунікабельні... готові до змін і експериментів. Можливо таким чином це подружжя пододало кризу середнього віку з її депресіями і песимістичними настроями. Інтернет став новим стимулом до розвитку особистості. Відкрилися нові таланти, які раніше були приспані буденністю та розміреним плином життя. Віртуальна реальність звільнила прихований потенціал. Культурний шок сприяв бажанню жити з надією на дійсно світле майбутнє. Укріпив віру в торжество розуму.

Натхненні розширеною свідомістю, Мамаї віднедавна могли дозволити собі повну імпровізацію. Шал кохання поволі набув статусу екстатичної свободи духу й тіла. Зараз їм по тридцять чотири.

Євгенія захопилася сучасними модними